

[Halvgaard.]

seminarium. Det mener jeg er uheldigt, og jeg mener i hvert fald, vi har eksempler på, at de igen forlader et folkeskolearbejde, fordi de alligevel ikke befinder sig vel dér, selv om de havde uddannelsen. Jeg tror også, at man på seminarierne i højere grad skulle prøve på at finde frem til de rigtige mennesker, uanset om de lige akkurat har en studentereksamen; vi kunne udmærket godt bruge folk, der, som man sagde i gamle dage, kommer direkte fra ploven, det var folk, som kendte det praktiske liv. Jeg tror, det er af største vigtighed, at man finder frem til de rigtige mennesker til at opdrage og ellers vore børn.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg skal ikke kommentere de mange ting, der er blevet fremført her, og heller ikke ministerens mange barske bemærkninger til mig — jeg så også ministerens blik, der kunne have gjort et mindre hårdført element end mig til sten. Men jeg vil bare sige, at jeg tror, ministeren i nogen grad har misforstået, hvad jeg mente med det, jeg kaldte for højskoleeffekten. Jeg talte ikke om højskoleideen, den kan vi jo få mange andre anledninger til at tale om. Det, der for mig er et stort og interessant problem, som man totalt synes at have glemt, er de mennesker, vi vel alle sammen kender nogle af eller måske selv hører til, dem, der har prøvet at tage fat på et eller andet studium og ikke gennemført det af den ene eller den anden grund, enten fordi vi ikke havde kræfter til det, eller også fordi vi fandt på noget andet, der interesserede os mere, men som livet igennem har kunnet glæde os over de ting, vi dog havde fået lært.

Så er der den anden side af universitetet: det er det sted, hvor denne undervisning takket være det i øvrigt meget lave antal lærere pr. antal studerende, altså student/lærer-ratio, egentlig er en meget billig form for dette, som jeg kalder for en slags højskolefunktion eller højskoleeffekt ved universiteterne. Jeg mener, at man med denne adgangsbegrænsning sådan set hugger noget meget, meget værdifuldt over ved universiteterne, fordi de, der har den stensikre tro på, at de vil gennemføre det, de vil, får vi tilsyneladende stadig væk mange af; jeg kan ikke se, hvordan det skal hjælpe på denne

postulerede overproduktion. Men det, vi faktisk ikke får, er den adgang for ganske almindelige mennesker med nogle forudsætninger, gerne helt åbent også for folk, der selv skaffer sig forudsætningerne undervejs, dette at give dem en baggrund for at finde ud af, hvordan man lærer at lære, hvordan man lærer at studere, hvordan man til syvende og sidst arbejder videnskabeligt, slet ikke formålsbestemt i retning af en eller anden meget, meget snæver og fagdiotrettet uddannelse. Det er en meget billig bifunktion ved universiteterne, og jeg vil kraftigt henstille til ministeren, at man ikke glemmer den side af sagen.

Ib Nørlund (DKP):

Må jeg lige først kvittere til hr. Arnfast for bemærkningen om, at denne gennemførelse af EF's udenrigspolitik her i landet blev sat i forbindelse også med indgrebet mod Roskilde universitetscenter; det er noteret og bogført.

Til ministeren. Ja, jeg synes nu ikke, ministerens svar var så fornøjeligt, som hun åbenbart syntes min henvendelse til hende var, heller ikke genoplæsningen af disse 10 punkter, som jeg dog nok havde bevist min opmærksomhed over for, bl. a. ved at beskæftige mig med forskellige af dem.

Men når det spørgsmål igen stilles, hvad det er, kommunisterne gør ved at drage disse problemer frem nu, vil jeg sige, at det, der har spidset det til, er, at ministeren selv tager spørgsmålet om adgangsbegrænsningen hos lægerne frem og absolut vil have det ordnet sådan, at det kan gælde fra næste år. På nuværende tidspunkt, hvor dette ikke er undersøgt, hvor man ikke har de samlede uddannelsespolitiske planer klar, hvor man ikke engang har hele prognoseapparatet klar, kommer man med det og kommer ydermere og vil have en fuldmagt til at gennemføre den slags andre steder. Derfor synes vi, det er passende at råbe vagt i gevær på et tidspunkt, hvor sagerne altså kan bringes uden for undervisningsudvalget — jeg må nok sådan lidt i henhold til, hvad fru Lone Dybkjær sagde, sige, at der er altså også en verden uden for undervisningsudvalget, som beskæftiger sig med de ting.

Med hensyn til undervisningsministeriets planlægningsdygtighed må jeg nok sige, at